

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. Quomodo Christus Deum Patrem orauerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

que proprium donum habet ex Deo; alius quidem sic, alius
 sic. Hæc autem diuersitas & inæqualitas gratiarum ab
 ipsius Christi voluntate procedit, qui diuidit singulis
 prout vult; in qua gratiarum diuisione tamen nihil aliud
 facit, quàm quod diuinæ Patris voluntati gratum & ac-
 ceptum esse cognoscit.

Supereft adhuc vna difficultas, nimirum, quomodo
 eri poterit, vt omnia gratiæ beneficia antiquis Patri-
 bus collata ex meritorum ipsius Christi applicatione pro-
 cefferint, cum nulla tunc adhuc essent Christi merita. Re-
 gratias illas antiquis Patribus à Deo collatas fuisse pro-
 pter Christi merita, non quidem adhuc existentia, sed
 futura, & intuitu applicationis per ipsum Christum facien-
 da; nihil enim repugnat, vt aliqua res nondum existen-
 sed tantum futura, sit causa motiua & excitans ad aliquod
 faciendum; quamuis etiam dici possit, merita illa Christi
 Domini, sicut & alia omnia quæcunque futura, fuisse
 tunc æternitati Dei presentia, ac proinde Deum intuitu
 illorum æquè operari potuisse in distributione donorum
 suorum, ac si iam de facto extitissent.

SECTIO VI.

Quomodo Christus Deum Patrem orauerit.

Quoniam oratio genus quoddam actionis est sum-
 mopere meritoria, ideo locus hic postulare videtur,
 vt de Christi Domini oratione breuiter aliquod
 dicamus.

Atque in primis certum est, Christum Dominum
 quatenus hominem, dum in statu vix esset, verè orauisse.
 Id constat ex varijs Euang. locis: S. Luc. 6. *Erat per-
 etans in oratione Dei*; S. Mar. 1. *Diluculo valde surgens, egre-
 sus abiit in desertum locum, ibiq; orabat.* Quamuis autem
 Christus oratione pro se non indiguerit, sicut nos indi-
 gemus, maximè tamen conueniens fuit, vt oraret, tum
 quia actus orandi ex se est excellentissimus, cum sit actus
 zelig

Religionis, tum etiam quia Christus orando submissi-
onis, ac fiducia erga Deum nobis exemplum præbuit.

Certum est præterea, Christum Dominum quatenus
hominem, etiam nunc in statu gloriæ Deum Patrem pro
nobis orare, vel expressè, petendo à Deo, ut ea, quæ no-
bis salutaria sunt, conferat; vel saltem tacitè, humanita-
tem suam tanquam hostiam olim in Cruce oblatam illi
exhibendo, ut in eam Deus intuens nobis beneficiat: &
de hac assertionione sic disjunctivè posita dubitari non de-
bet; id enim constat ex varijs scripturæ locis, ut Rom. 2.
*Christus Iesus, &c. qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpel-
lat pro nobis: 1. S. Ioan. 2. Aduocatum habemus apud Pa-
trem, Iesum Christum iustum.*

An autem nunc tantum oret modo illo tacito, an verò
etiam per expressam petitionem, non est satis comper-
tum: quidam enim negant Christum nunc expressè ali-
quid pro nobis petere, ut Rupertus lib. 9. de diuin. offi-
cijs cap. 3. & Alensis p. 4. q. 91. membr. 1. Alij verò af-
firmant ut S. Thom. in epist. ad Rom. cap. 8. lect. 7. & ad
Hebr. c. 7. sect. 4. & S. Bonau. opusc. 39. c. 38. & hæc sen-
tentia propter illorum sanctorum auctoritatem videtur
probabilior. Neque hinc sequitur orationem illam Chri-
sti esse nunc meritoriam, cum non sit amplius in statu
merendi, nec etiam impetratoriam proprie loquendo,
sed solum quatenus id nunc à Deo Patre pro nobis ex-
igit, quod præteritis passionis ac mortis suæ meritis de-
betur, quodque iam per merita illa pro nobis impetra-
uit.

Porro rectè obseruat S. Thom. in supplem. 3. part. q.
72. a. 2. ad 3. Ecclesiam non solere, nec nos etiam debere
absolute petere à Christo Domino, ut oret pro nobis,
sed tantum, ut exaudiat nos, vel ut nostri misereatur; ne
scilicet Arianis aut Nestorianis assentiri videamur, qui
ipsam Christi personam, ad quam dirigitur oratio, senti-
ebant esse creatam, & diuinam inferiorem.

Quæres, an omnis Christi oratio fuerit semper exau-
dita. Resp. orationem omnem Christi proprie dictam,
quæ

quæ ex absoluta & efficaci voluntate proficifcebat
 fuisse semper exauditam. Ita S. Thom. q. 21. a. 4. rati
 est, quia Christus voluntate absolutâ nihil vnquam vol
 it aut orauit, nisi quod Deum Patrem absolute velle
 ebat: quòd si quæstio sit de oratione improprie dicta,
 quam desideria inferioris appetitus explicabat, certu
 est non fuisse semper exauditam, cum & ipse Christi
 voluntate absolutâ & efficaci eam exaudiri noluer
 qualis fuit ista Matth. 26. *Pater mi, si possibile est, tran
 à me calix iste; verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu*
 quamuis autem hæc oratio non fuerit exaudita, non fu
 tamen inutilis, imò summa cum ratione Christus Dom
 nus illam exprimere voluit, tum vt per illam indicaret
 esse verum hominem, qui instar aliorum naturalit
 mortem exhorresceret, tum etiam, vt patientiæ ac sub
 missionis perfecta erga diuinam voluntatem nobis pr
 beret exemplum, vt docet S. Aug. epist. 121. ad Prob
 cap. 14.

CAPVT VII.

De vita ac mortis Christi Domini mysterijs.

Quamuis ea, quæ pertinent ad mysteria vitæ
 mortis Christi Domini, ex antè dictis satis inte
 ligi possint, cum omnia, quæ de mysterio Incar
 nationis dicuntur, non alio fine dicantur, nisi vt, quæ
 Christus Dominus in assumpta carne gessit aut passus est
 rectè & sanè intelligantur: quia tamen præter illa, quæ
 dicta sunt, quædam adhuc occurrere possunt, in quibus
 aliquâ luce opus est, vt, quæ certa sunt, ab incertis, aut et
 iam falsis & erroneis discernantur; ideo breuiter in hoc
 capite mysteria illa transcuremus; eaque adnotabimus.